

عنوان مقاله:

نوشهرگرایی راهکاری در جهت تحقق شهر پایدار نمونه موردی: محله سنگ سیاه شیراز

محل انتشار:

نخستین کنفرانس بین المللی معماری و شهرسازی طراحی پایدار و فراگیر برای همگان (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

سمیرا یزدان بخش - دانشجوی کارشناسی رشته شهرسازی (نویسنده اول)

مجید آذر - دانشجوی دکتری تخصصی شهرسازی و مدرس آموزشگاه غیرانتفاعی آپادانا

خلاصه مقاله:

امروزه با افزایش جمعیت و رشد بی رویه شهر نشینی و حرکت شهرها به سمت حومه ها مراکز شهری و بافت های تاریخی دچار بحران های اجتماعی، کالبدی، فرهنگی شده اند که زندگی برای ساکنان و بومیان را دچار معضلاتی کرده است. با توجه به اهمیت بافت های تاریخی باید استراتژی هایجهت مداخله اتخاذ شود تا از افت شهری این نوع بافت ها جلوگیری کنند و در نتیجه پاسخگوی نیازهای ساکنان باشند. رویکرد نوشهرگرایی برآناست که با شهرگرایی نئوسنتی جایگاه فراموش شده بافت های تاریخی را به آن ها باز گرداند و از گسترش بی رویه ی شهرها، هدر رفت زمین ومصرف بی رویه ی انرژی جلوگیری کند. نوشهرگرایی و توسعه پایدار دو رویکرد پاسخگو جهت مداخله در بافت های تاریخی می باشند. بدین منظورمحدوده مورد مطالعه سنگ سیاه واقع در بافت تاریخی شهر شیراز انتخاب شده تا با تحلیل ابعاد افت شهری و درنتیجه ارائه راهبردها از زوالمحدوده جلوگیری شود. روش تحقیق میدانی، توصیفی و تحلیلی بوده است و با توجه به اسناد و گزارش های معتبر، به تشریح مفاهیم و اهدافنوشهرگرایی و توسعه پایدار پرداخته شده است. نتایج بدست آمده جهت مداخله در بافت های تاریخی بر اساس شاخص های مشترک این دورویکرد شامل پیاده مداری، اختلاط کاربری، مسکن مختلط، دسترسی، کیفیت معماری، حمل و نقل عمومی، افزایش تراکم می باشد. در تحلیل ازتکنیک تحلیلی ماتریس سوات استفاده شده و در انتها راهبردها در قالب طرح پیشنهادی بر روی نقشه ی محدوده ارائه گردیده است.

کلمات کلیدی:

نوشهرگرایی، توسعه پایدار، محله پایدار، بافت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1192858>

